

Arrest

nr. 294 179 van 14 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. ZWART en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2003.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 22 oktober 2019. Op 23 oktober 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 maart 2021 wordt de verzoekende partij voor een eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal). Op 21 september 2021 wordt zij een tweede maal gehoord op het Commissariaat-generaal.

Op 30 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van Afghanistan te bezitten. U bent geboren in het dorp Sharshahi in het district Rodat in de provincie Nangerhar. U ging twee jaar naar school in uw dorp.

Uw broer werkte op de luchthaven van Nangerhar als tolk voor de Amerikanen. Hij kreeg bedreigingen van de taliban. Hij werd aangevallen door de taliban toen hij onderweg was van zijn werk naar jullie huis, maar hij kon ontkomen en bleef ongedeerd. Hij besloot een huis te huren in de stad Jalalabad omdat de route naar zijn gezin te moeilijk werd. U verhuisde mee, samen met uw ouders. U ging naar school in de stad. Uw broer stopte met zijn werk op de luchthaven op vraag van uw vader. Vervolgens was uw broer kandidaat bij de provincieraadsverkiezingen. Hij werd niet verkozen. Op een begeven moment, toen u terugfietste van uw school naar huis, zag u mensen staan van wie u dacht dat ze u wilden ontvoeren. U kon ontkomen door een ander huis binnen te gaan. Na de verkiezingen, in de maand ramadan, schoten onbekende mensen op een motor naar uw broer. Hij raakte gewond. De huisbaas wilde niet dat jullie nog in zijn huis bleven wonen. Uw hele familie verhuisde terug naar jullie huis in het district Rodat. Uw broer liep op krukken. Hij werd in uw dorp ontvoerd door de taliban toen hij onderweg was naar de moskee. Een week later hoorden jullie via de maulawi dat de taliban een hoog bedrag aan losgeld wilden voor uw broer. Ze zeiden dat ze ook u wilden ontvoeren. Tien tot twaalf dagen later kwamen de taliban naar uw huis, op zoek naar u. U kon zich verstoppen. Sindsdien verbleef u in het huis van uw tante, aan de andere kant van de moskee. Een tijdje later kwamen de taliban opnieuw naar uw huis om u te zoeken, waarbij ze uw vader sloegen. Uw vader en de man van uw tante besloten om op een oplossing voor u te zoeken. U leefde nog tien dagen bij uw tante in huis, tot u het land kon verlaten.

U reisde met een smokkelaar en u was negen maanden onderweg tot u in België aankwam. Op 23 oktober 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw tasara, de taskara van uw broer, de taskara van uw vader, een envelop, vijf training certificaten van uw broer, een foto van een broer, een kieslijst, een attest betreffende de nominatie voor de verkiezingen en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming minderjarig was en u een voogd kreeg toegewezen door de dienst Voogdij. Zowel het persoonlijk onderhoud van 17 maart 2021 als dat van 21 september 2021 werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; het persoonlijk onderhoud heeft telkens plaatsgevonden in aanwezigheid van uw voogd en advocaat, die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en er werd bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals de algemene situatie in uw land van herkomst. Op (...) oktober 2021 werd deze voogdij van rechtswege beëindigd aangezien u op die dag meerderjarig werd.

Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofde geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen.

U maakte verder géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt. Het CGVS kan namelijk geen enkel geloof hechten aan uw verklaringen omtrent de problemen van u en uw familie met de taliban in Afghanistan.

U verklaart dat de problemen van u en uw broer met de taliban begonnen zijn omdat uw broer voor de Amerikanen werkte op de luchthaven van Nangerhar (vragenlijst DVZ, punt 3.5: CGVS1, p. 24). Uw verklaringen over het werk van uw broer blijken echter zeer summier en weinig overtuigend te zijn. U kan namelijk niet veel vertellen over het werk dat uw broer deed op de luchthaven van Jalalabad. U stelde dat uw broer als tolk werkte voor de speciale eenheden en vervolgens tolkte voor een elektriciteitsproject van een buitenlandse organisatie (CGVS1, p. 14). U weet niet hoeveel uw broer verdiende met dit werk (ibid.) U weet niet hoe uw broer aan deze job is geraakt. U weet niet wie zijn baas was, noch kan u collega's van hem opnoemen (CGVS1, p. 15). U weet niet hoelang uw broer hier gewerkt heeft, noch in welk jaar hij

gestopt is met deze job (ibid.). Bovendien komen uw verklaringen over het werk dat uw broer op de luchthaven zou hebben gedaan, geheel niet overeen met de documenten die u dienaangaande neerlegt. Nergens uit deze documenten blijkt namelijk dat uw broer zou gewerkt hebben als tolk voor de Amerikanen. De attesten die u neerlegt (zie document 5 in de groene map) zijn enkel trainingsattesten die gaan over “skilled laborer” en “electrical”, aldus over een arbeider gespecialiseerd in elektriciteit. Hiermee geconfronteerd stelt u vaagweg dat uw broer altijd gezegd heeft tegen u dat hij als tolk werkte (CGVS1, p. 25). Gevraagd waarom hij iets anders zou zeggen dan wat vermeld staat in deze documenten, zegt u het niet te weten (ibid.) Er wordt nog opgemerkt dat de naam van uw broer op de verschillende door u neergelegde attesten en brieven telkens anders is. Hiermee geconfronteerd stelt u dat het niet zo belangrijk is en mensen hun familienaam kiezen (ibid.). Dergelijke vaststellingen ondermijnen de waarachtigheid van deze documenten en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Met betrekking tot de foto die u neerlegt, waarover u verklaart dat dit uw broer is, dient te worden opgemerkt dat u niet weet wie de andere persoon op de foto is. Bovendien blijkt nergens uit deze foto dat deze persoon effectief uw broer zou zijn. Aan privé-foto's kan overigens geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Tevens blijken ook uw verklaringen over uw broer zijn deelname aan de verkiezingen voor de provincieraad zeer summier en aldus weinig overtuigend te zijn. U wordt twee keer gevraagd naar de reden waarom uw broer zich kandidaat wilde stellen en wat hij daarmee wilde bereiken, u komt niet verder dan “hij wilde gewoon lid worden” (CGVS1, p. 28). Dat u niets kan vertellen over zijn drijfveren, is opmerkelijk. U kan niet vertellen in welk jaar deze verkiezingen plaatsvonden (CGVS1, p. 13). U stelt eerst niet te weten of uw broer lid was van een politieke partij, om vervolgens te stellen dat u denkt dat hij geen lid was en dat hij een onafhankelijke kandidaat was (ibid.). U weet evenmin wie er, aangezien uw broer niet verkozen werd, dan wel verkozen werd (CGVS1, p. 28), wat opnieuw niet kan overtuigen. U wijt uw gebrekkige kennis hierover aan uw jonge leeftijd. Dienaangaande wordt opgemerkt dat u in hetzelfde huis als uw broer woonde en er dus op zijn minst van u mag verwacht worden dat u hierover beter op de hoogte zou zijn (CGVS1, p. 7, 28). Dat u hier niets over kan vertellen, roept ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De taskara van uw broer, de kieslijst en het attest van zijn nominatie die u neerlegt kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Dienaangaande moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van uw asielaanvraag.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent het werk van uw broer voor de Amerikanen op de luchthaven van Nangarhar en zijn deelname aan de verkiezingen, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw broer hierdoor met de taliban zou gekend hebben. U stelt dat uw broer meerdere dreigbrieven heeft gekregen, zowel tijdens zijn werk op de luchthaven als tijdens de verkiezingsperiode (CGVS1, p. 26). U legt echter slechts één dreigbrief neer, waarvan u bovendien niet eens weet wat de inhoud van deze brief is (CGVS1, p. 5). U zou deze brief niet gelezen hebben en aan niemand gevraagd hebben wat de inhoud van deze brief is (ibid.). Dat u niet weet wat de inhoud van dit door u neergelegde document is, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze brief volledig. Uw verklaringen blijken aldus louter blote beweringen te zijn die op u geen enkele manier weet te staven met objectief en overtuigend bewijsmateriaal. Dienaangaande wordt opgemerkt dat u ook geen enkel begin van bewijs weet neer te leggen om aan te tonen dat uw broer effectief beschoten en gewond zou zijn geraakt bij een aanval gericht tegen hem, dit terwijl hij volgens uw verklaringen vijftien tot twintig dagen in het ziekenhuis in Jalalabad heeft verbleven en vervolgens invalide werd (CGVS1, p. 24-25, 29). Aangezien uw broer kandidaat was bij de provincieraadsverkiezingen is het overigens erg opmerkelijk dat daar niets over is verschenen in de media. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw verklaringen over de ontvoering van uw broer voor uw vertrek uit Afghanistan blijken eveneens geheel niet geloofwaardig te zijn. Bij uw inschrijving (zie vragenlijst minderjarigen) heeft u namelijk geen enkele melding gemaakt van uw broer die ontvoerd zou zijn, u stelde uitdrukkelijk dat hij nog in het land aanwezig was. U heeft bovendien zelfs vermeld dat uw broer samen met uw vader uw reis heeft georganiseerd, hetgeen uiteraard niet strookt met uw verklaringen als zou hij een tijdje voor uw vertrek uit Afghanistan ontvoerd zijn geweest (zie vragenlijst minderjarigen; CGVS1, p. 24-25). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de kern van uw asielaanvraag, ondermijnen de geloofwaardigheid ervan volledig. U verklaarde nog dat de taliban uw broer zouden ontvoerd hebben omdat ze losgeld en wapens van hem

zouden eisen (CGVS1, p. 25, 29). U heeft echter geen idee hoeveel losgeld ze aan uw familie zouden hebben gevraagd, u weet enkel dat het om heel veel geld ging (CGVS, p. 29-30), hetgeen opnieuw niet kan overtuigen.

Tenslotte wordt nog opgemerkt dat u, ondanks dat u nog contact heeft met uw familie, tijdens het eerste onderhoud niets kan vertellen over hoe de situatie nu is voor uw familie (CGVS1, p. 30). U stelt dat de taliban twee keer zijn langs gekomen toen u er nog was en nadien niet meer. Gevraagd om welke reden ze hiermee gestopt zouden zijn, stelt u simpelweg dat ze zagen dat u niet meer in het dorp was. Dit is evenwel geenszins aannemelijk. U wordt erop gewezen dat u verklaard heeft dat de taliban geld en wapens van uw familie eisten anders zouden ze u en uw broer vermoorden. Daarop antwoordt u simpelweg dat u vertrokken bent en uw vader u geen informatie geeft omdat hij u geen stress wil bezorgen (ibid.), hetgeen niet aanvaard kan worden als verschoningsgrond voor uw gebrekkige kennis dienaangaande. U bent immers naar België gekomen om bescherming te zoeken voor de problemen waarmee u en uw familie in uw land van herkomst werden geconfronteerd. Dat uw familie u sindsdien geen informatie meer wil geven over de evolutie van die problemen, kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Wanneer u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opnieuw wordt bevraagd over de situatie na uw vertrek stelt u ditmaal dat de taliban na uw vertrek nog één keer zijn gekomen en heel het huis hebben doorzocht. Ze zouden toen ook geld en geweren hebben gevraagd aan uw vader. Maar aangezien hij geen van beide had, gaf hij hen niets. Sindsdien heeft uw familie niets meer van taliban of van uw broer vernomen. Gelet op de eerdere bedreigingen van de taliban is het evenwel geenszins aannemelijk dat ze geen verdere actie meer hebben ondernomen na dat antwoord van uw vader. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a) en b).

De overige door u neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De taskara's van u en uw voorgehouden familieleden betreffen enkel uw identiteit en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoot. De envelop toont hooguit aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan.

Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd, u bent immers nog minderjarig, kan uw jonge leeftijd bovenstaande weinig aannemelijke verklaringen niet vergoelijken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen

de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-

economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioEurostation, economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie (hierna: het Handvest), de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. In een eerste onderdeel stelt verzoekende partij dat er zich geen enkele tegenstrijdigheid bevindt in haar relaas en dat verwerende partij haar enkel verwijt weinig kennis te hebben over het werk van haar broer en de daarmee gepaarde bedreigingen. Zij herhaalt dat haar broer werkzaam was voor de Amerikanen op de luchthaven van Jalalabad en dat dit een gevaarlijke job betreft omdat hij hierbij voor de “ongelovige” werkt. Zij stelt dat het volkomen normaal is dat haar broer haar niet op de hoogte gehouden heeft van zijn werk aangezien men in Afghanistan steeds probeert te verbergen dat men tewerkgesteld wordt door buitenlanders en dat het risico zou bestaan dat verzoekende partij, als kind, deze informatie met iemand zou delen. Met betrekking tot de politieke ambities van haar broer herhaalt zij dat zij sommige feiten niet zelf meegemaakt heeft waardoor zij daarover weinig informatie kan meegeven en dat haar broer nooit de tijd genomen heeft om zijn ambities aan haar uit te leggen. Zij meent dat de verwerende partij vergeet dat dit geen banaal gesprek is en dat het in Afghanistan gevaarlijk is om betrokken te zijn bij de verkiezingen en dat de kans daarom groot is dat de broer van verzoekende partij niets aan haar gezegd heeft. Zij concludeert dat familieleden van mannen die voor buitenlanders gewerkt hebben in gevaar zijn en stelt nog dat het niet haar broer, maar haar vader is die haar reis naar het buitenland georganiseerd heeft en dat zij van haar broer geen nieuws meer vernomen heeft sinds hij ontvoerd werd door de taliban.

2.3. In een volgend onderdeel stelt de verzoekende partij dat ze een lange periode in België geleefd heeft waardoor ze als “ongelovige” zal beschouwd worden door de taliban in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Ze meent dat hierdoor haar leven in gevaar zal zijn. Ze verwijst vervolgens naar een vers uit de koran waarvan zij aanvoert dat deze letterlijk gevolgd wordt door de taliban. Ze poneert dat ze duidelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus nu haar leven in gevaar zou zijn in geval van terugkeer naar Afghanistan. De verzoekende partij meent dat ze haar het voordeel van de twijfel moeten gunnen. Ze verwijst vervolgens naar een rapport van UNHCR. Ze voert aan dat de commissaris-generaal een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan. Ze stelt dat indien de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van haar relaas, het past te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsaanvraag weerhoudt. Vervolgens verwijst ze naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie en arresten van de Raad. Ze voert aan dat reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, die ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen. Volgens haar dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming. Vervolgens verwijst ze naar verschillende arresten van de Raad waarbij ze stelt dat er eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld werd dat om te besluiten tot een nood aan bescherming

het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag.

2.4. Ze stelt dat het past haar het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan ze het voorwerp zou zijn in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Vervolgens citeert ze artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ze voert aan dat de commissaris-generaal van oordeel is dat ze zou kunnen terugkeren naar de provincie Nangarhar terwijl de situatie in Afghanistan bijzonder precair is. Volgens haar doet de recente verandering in de situatie in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico voor ernstige schade voor Afgaanse burgers ontstaan in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, minstens loopt ze een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ze stelt dat deze plotselinge verslechtering van de situatie door betrouwbare bronnen wordt aangetoond en op ruime schaal wordt gemediatiseerd. Ze meent dat, hoewel de situatie onstabiel en chaotisch is, niemand vandaag de dag kan voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land. Vervolgens stelt ze dat de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan en schetst ze een beeld van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze verwijst ook naar een rapport van de UNHCR dat stelt dat er, gezien de machtsovername, geen veilig intern vluchtalternatief is en dat de huidige situatie een gewijzigde omstandigheid kan vormen voor personen wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen voor de recente gebeurtenissen, die moet kunnen leiden tot een nieuw beschermingsverzoek. Ze voert aan dat wanneer de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de situatie als “*verschrikkelijk*” beschrijft, het vast staat dat de veiligheid van de Afgaanse burgers niet gegarandeerd kan worden. Ze meent dat ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een verhoogd risico te repatriëren uit Afghanistan duidelijk de ernst van de situatie aantoont. Volgens haar is de situatie dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht. Vervolgens citeert ze verschillende krantenartikelen die een beschrijving geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze stelt dat de situatie in Afghanistan en de provincie Nangarhar met de dag verslechtert en dat ze van mening is dat het voor haar absoluut onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst. De verzoekende partij stelt dat als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het ook voor haar onmogelijk is om daar te leven.

2.5. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en terug te wijzen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.6. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer de volgende rapporten en krantenartikelen:

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”, 6 augustus 2013;
- RTBF, “*L’Afghanistan aux mains des talibans : panique à Kaboul, les nouveaux maîtres sèment la terreur, les Afghans fuient*”, 16 augustus 2021;
- De Morgen, “*Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit*”, 16 augustus 2021;
- VN, “*Violences contre les civils en Afghanistan: record sans précédent au cours des six premiers mois de 2021*”, 26 juillet 2021;
- De Tijd, “*Geen gedwongen terugkeer naar Afghanistan voor afgewezen asielzoekers*”, 16 augustus 2021;
- CGVS, “*OPSCHORTING BESLISSINGEN AFGHANISTAN*”, 16 augustus 2021;
- UNHCR, “*Position on Returns to Afghanistan*”, 17 augustus 2021;
- VRT NWS, “*Regering komt met nieuwe cijfers: ons land evacueert zo’n 470 Belgen en verwanten uit Afghanistan*”, 18 augustus 2021;
- VRT NWS, “*“Burgeroorlog in Afghanistan is nu onvermijdelijk”, NAVO en VS vragen taliban om offensief te stoppen*”, 10 augustus 2021;
- The New York Times, “*Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist*”, 17 augustus 2021;
- The Journal, “*Fears grow Taliban are breaking promises to pardon opponents*”, 20 augustus 2021;
- Het Laatste Nieuws, “*Taliban staan niet langer toe dat Afghanen naar luchthaven Kaboel gaan om land te verlaten*”, 24 augustus 2021;
- RTBF, “*Afghanistan: les talibans affirment avoir pris le contrôle de certaines parties de l’aéroport de Kaboul*”, 27 augustus 2021;

- VRT NWS, "*Regering na stoppen evacuatie: "Info gekregen dat aanslag dreigde", België contacteert mogelijke achterblijvers*", 26 augustus 2021;
- RTBF, "*Afghanistan : au moins 85 morts dans le double attentat à l'aéroport de Kaboul*", 27 augustus 2021;
- Le Soir, "*Double attentat à Kaboul: au moins 90 morts, les Etats-Unis «ne se laisseront pas intimider»*", 27 augustus 2021;
- RTBF, "*Afghanistan: quel risque terroriste représentent l'Etat islamique et Al-Qaida face aux talibans?*", 26 augustus 2021.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 6 april 2023 maakt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een eerste aanvullende nota over waarin zij volgende document toevoegt:

- kopie van oranje kaart.

3.2. Op 19 mei 2023 maakt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een tweede aanvullende nota over waarin zij benadrukt dat zij sinds 2019 in België woont, zeer goed Frans spreekt, een job heeft en drie keer per week naar school gaat om Frans te leren.

Verzoekende partij verwijst in de aanvullende nota naar een nieuwe nota van NANSEN, een nieuwsbericht en verschillende arresten van de Raad en geeft een overzicht van bronnen waarnaar zij verwijst via weblinks:

- Asiel – Afghanistan: "*kwaliteit van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming*", NANSEN, 18 oktober 2022;
- VRT Nieuws, "*Eerste openbare executie sinds taliban opnieuw aan de macht is*", 7 december 2022.

Bovendien voegt zij ook bijkomende stukken toe waarvan de eerste twee pagina's niet leesbaar zijn:

- Getuigenis van persoon met wie verzoekende partij samenwoont;
- Identiteitsbewijs.

3.3. Op 13 juli 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. "*Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. "*Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023.

3.4. Op 24 juli 2023 maakt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een derde aanvullende nota over waarin zij nogmaals stelt dat zij sinds oktober 2019 in België woont en de taal goed spreekt. Verder stelt ze ook dat zij zich steeds goed gedragen heeft en de normen en waarden van de Belgische maatschappij aanvaard heeft en van haar vrijheid geniet.

Zij legt ook volgende documenten neer:

- schoolattest;
- arbeidscontracten.

3.5. Op 30 juli 2023 maakt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een vierde aanvullende nota waarin zij een duidelijke kopie bijbrengt van de stukken die neergelegd werden per aanvullende nota van 24 juli 2023. Het betreffen kopies van arbeidscontracten om haar integratie aan te tonen die ook reeds bij de aanvullende nota van 24 juli 2023 gevoegd werden. Zij voegt echter ook een attest bij voor het volgen van Franse les. Dit attest werd opgemaakt op 27 juli

2023 en dateert dus van de dag van de terechtzitting. Dit attest werd ter terechtzitting niet neergelegd en dient overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aldus uit de debatten geweerd te worden gezien dit na de sluiting van de debatten aangevoerd werd.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift en de aanvullende nota's dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat ze is verwesterd of als verwesterd zal worden beschouwd bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Ze voert hiervoor aan dat zij (i) reeds een lange periode in België verblijft, (ii) de Franse taal zeer goed spreekt en nog steeds drie keer per week naar school gaat om de Franse taal te leren, (iii) werkt als verkoper en (iv) zij de normen en waarden van de Belgische maatschappij aanvaard heeft.

5.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, is het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekende partij haar profiel en het handhavingbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat

heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.3. *In casu* verblijft verzoekende partij sinds 23 oktober 2019 in België en is heden bijna twintig jaar oud. Uit haar verklaringen blijkt dat zij Afghanistan begin 2019 verlaten heeft. Op het ogenblik van haar vertrek had zij een leeftijd van vijftien jaar.

De verzoekende partij was bijgevolg minderjarig gedurende een aanzienlijk gedeelte van de procedure; tot het ogenblik van haar verworven meerderjarigheid was derhalve het principe van het hoger belang van het kind een element dat mede in rekening diende te worden genomen.

De verzoekende partij bevindt zich heden ongeveer 4,5 jaar buiten Afghanistan. De heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, weerspiegelen niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin verzoeker is opgegroeid maar door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

De machtsovername door de taliban in augustus 2021 is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is. Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het licht van deze machtsovername een geactualiseerde beoordeling heeft gemaakt van de algemene situatie in Afghanistan en de eventuele daaruit voortvloeiende nood aan internationale bescherming in hoofde van de verzoekende partij.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoekende partij. De verzoekende partij moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *de-facto*-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Zoals hoger aangehaald werd de verzoekende partij eenmaal voor de val van de regering gehoord op 17 maart 2021 en een tweede maal kort na de val de Afghaanse regering in Kabul, namelijk op 21 september 2021. Gemet op de minderjarigheid van de verzoekende partij was de voogd hierbij telkens aanwezig. Na een grondige lezing van de notities van de twee persoonlijke onderhouds blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van het gehoor geen elementen naar voor brengt waarmee ze *in concreto* aantoonde dat ze nood heeft aan internationale bescherming omwille van een verblijf in het buitenland of (gepercipieerde) verwestering. Op het ogenblik van het tweede persoonlijk onderhoud dat op 21 september 2021 plaatsvond was de verzoekende partij zeventien jaar oud. De commissaris-generaal stelt tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreid vragen over haar contact met haar familie, dagelijks leven in Afghanistan en vluchtrelaas. Hij vraagt echter op geen enkel moment naar het in haar hoofde aanwezig zijn van de bovenvermelde risicobepalende omstandigheden die erop zouden kunnen wijzen dat de verzoekende partij met vervolging zou kunnen worden geconfronteerd omwille van haar verblijf in het buitenland of haar (gepercipieerde) verwestering. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontleemt op zich niet de mogelijkheid om haar verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, daartoe individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan de verzoekende partij dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en/of via een aanvullende nota of middels haar verklaringen ter terechtzitting.

Zoals reeds aangestipt in punt 4, is de Raad er immers toe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die hij zelf niet kan herstellen, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat zij niets toe te voegen heeft aan de bestreden beslissing. In het verzoekschrift en de aanvullende nota's, alsook ter terechtzitting worden er door verzoekende partij nochtans elementen aangebracht die, hoe summier ook, niettemin, al dan niet cumulatief, een ernstig

begin van aanwijzing bevatten over een risicoprofiel alsook over de invloed die de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 op haar eigen persoonlijke situatie zou hebben gehad en die een impact zouden kunnen hebben op de besluitvorming. Zij betoogt dat zij de normen en waarden van de Belgische samenleving aanvaard heeft en goed geïntegreerd is (zij brengt ook een getuigenis bij van de persoon met wie zij samenwoont), zij hier werkt, goed de taal spreekt en reeds twee jaar geen contact meer heeft met haar familie. Hoewel de verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft zij ook een deel van haar adolescentie, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. De laatste jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen. In deze merkt de Raad op dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij is opgegroeid maar door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd. Gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, kan het zijn dat zij zich onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen gemaakt heeft. Dit werd niet nader bevestigd en onderzocht door de commissaris-generaal.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie, zoals reeds aangehaald, dat de houding ten opzichte van westerse normen in Afghanistan kan verschillen naargelang de regio en dat in de EUAA "*Country Guidance*" in algemene termen gesteld wordt dat bepaalde onderdelen van de samenleving, met name in rurale en conservatieve gebieden, gekant zijn tegen westerse denkbeelden en inzichten (EUAA, "*Country Guidance*", p. 80). De Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij wordt niet betwist, evenmin als haar herkomst uit het dorp Sharshahi gelegen in het district Rodat van de provincie Nangarhar. Uit de door de commissaris-generaal bijgevoegde landeninformatie blijkt dat er in deze provincie een verhoogde aanwezigheid is van terreurorganisatie ISKP. ISKP is een transnationale salafistisch-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Nangarhar aanwezig zoals Tehrik-i Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen. Deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p.156 – p.162, p.160; EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023, p. 13).

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij zeer kort na de machtsovername door de taliban gehoord werd, zij op dat moment minderjarig was, reeds meer dan vier jaar geleden op vijftienjarige leeftijd uit Afghanistan vertrokken is en gelet op het gegeven dat zij in het verzoekschrift elementen bijbrengt die een begin van aanwijzing bevatten over de invloed die de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 op haar eigen persoonlijke situatie heeft gehad en die een impact zouden kunnen hebben op de besluitvorming, is de Raad van oordeel dat een verder onderzoek zich opdringt. De verzoekende partij is immers tot nu toe niet bevestigd over de invulling van haar leven en verblijf in België en de eventuele impact hiervan op een terugkeer naar Afghanistan. Daarbij moet de verzoekende partij de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van de ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien nodig kan dit middels een nieuw gehoor gebeuren.

Aldus dringt zich aldus een verder onderzoek op naar de mogelijke risico's voor de verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen, eigen aan haar zaak, in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

5.4. Het voorgaande in acht genomen blijkt dat er in hoofdte van de verzoekende partij een aantal individuele omstandigheden kunnen worden waargenomen, waarvan moet worden nagegaan of deze, cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen. In de actuele stand zaken en gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, ontbreekt de mogelijkheid om deze beoordeling zelf op grondige wijze te kunnen maken. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, mede gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS